

Léta Páně

Každou další zimu svého života s jejími nízkými teplotami, velkoměstským smogem, absencí slunečního svitu (už se mi stalo - nikoli letos - že jsem napočítal 21 dní po sobě, kdy jsem ani nezahlédl Slunce) a dalšími příznaky zimního období snáším hůře a hůře. Dusím se a kašlu, ale podle lékařů jsem - vzhledem ke svému přibývajícimu věku - „na hranici širší normy“. Napadlo mne opakovaně, zda naše civilizace, která se někdy chová tak, jakoby se sama chtěla zadusit, není už „mimo hranici širší normy“, ale to já nejsem schopen posoudit. Zima, jejíž existenci v mých očích ospravedlňují jenom radovánky dětí na sněhu (kde letos je?), likviduje postupně můj křehký život. Soudím, že nikoli náhodou se rokům říká léta a nikoho nikdy nenapadlo nazvat letopočet „Zima Páně“, zatímco označení „Léta Páně“ používají snad běžně i údajně skalní ateisté. Kolik je nám let? A kolik zim?

V Bibli se pochopitelně píše i o zimě a o tom, jak se s ní lidé potýkali. V Písni písní čteme nadějně o jejím konci: „*Hle, zima pominula, lijavce přešly, jsou tytam.*“ Dvacátou osmou kapitolu Skutků apoštolských jsme snad všichni někdy zažili na vlastní kůži: „*Domorodci se k nám zachovali neobyčejně laskavě. Zapálili hranici dříví a všechny nás k ní pozvali, protože začalo pršet a bylo zima.*“ Apoštol Pavel ve svém dopisu Timoteovi před zimou varuje: „*Pospěš si, abys přišel, než nastane zima.*“ A apoštol Jakub, kterému vždy ležela na srdci činná víra, píše: „*... a někdo z vás by jim řekl: „Budte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné?*“

Mnohem častěji se však v bibli dočteme o létu - celkem na patnácti místech. Vybírám jich z nich dnes jedenáct:

Obsah čísla:

1-Léta páně | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-2 x 60 | 6-Novoroční příběh
7-Kdo byla Hebe Kohlbrugge | 9- Jubilanti v lednu
9-Společné prohlášení luteránů a katolíků | 12-Kalendář na leden 2017

„*Padesátý rok posvětíte a vyhlásíte v zemi svobodu všem jejím obyvatelům. Bude to pro vás léto milostivé, kdy se každý vrátíte ke svému vlastnictví a všichni se vrátí ke své čeledi.*“ (Leviticus, 25, 10) Léto je i návratem domů.

„*Je to léto milostivé. Budete je mít za svaté. Smíte jíst z pole, co urodí.*“ (Lv 25, 12) Léto je i zaslíbením úrody.

„*Budou-li pak Izraelci slavit milostivé léto, bude jejich dědictví připojeno k dědictví toho pokolení, k němuž budou náležet, a dědictví našeho otcovského pokolení bude o jejich dědictví zkráceno.*“ (Nu 36, 4) Léto je i nápravou pokřivených majetkových vztahů.

„*Každého sedmého roku budeš slavit léto promíjení dluhu.*“ (Dt 15, 1) Příchod léta má i svůj finanční aspekt.

„*...vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlíci...*“ (Iz 61, 2) Každý líc mívá i svůj rub: Truchlíci budou příchodem léta potěšení, ale svévolníky, jak jim Bible často říká, čeká pomsta.

„*Den pomsty měl jsem v srdci, nastalo milostivé léto pro mé vykoupené.*“ (Iz 63, 4) I v tomto verši znamená příchod léta příchod spravedlnosti.

„*Minula žeň, skončilo léto, a spása nikde.*“ (Jr 8, 20) Jeremijáš nám připomíná, že ani léto nefunguje jako automat. Někdy je opravdu zle. A je dobře se do Jeremiáše, syna Chilkijášova, který žil v nesmírně pohnuté době a zažil i zničení Jeruzaléma, začíst.

„*Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větev raší a vyráží listí, víte, že je léto blízko.*“ (Mt 24, 32 a Mk 13, 28) Evangelisté Matouš a Marek se shodli do písmene. Můžeme a máme se poučit od přírody.

„*...abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.*“ (Lk 4, 19) Co krásnějšího lze vyhlášovat?

„*Když se už zelenají, sami víte, že léto je blízko.*“ (Lk 21, 30) A ještě jednou je tu příroda - Boží stvoření.

Léto je pro mnoho lidí - a já se k nim velmi rád hlásím - tou nejkrásnější částí roku. Ze všech let je však nejdůležitější léto milostivé, ke kterému se vztahuje většina uvedených biblických míst.

Pojem „milostivé léto“ má svůj původ na několika místech Bible, především ale ve dvacáté páté kapitole knihy Leviticus, kde v oddílu od osmého do sedmnáctého verše Hospodin přikazuje svému národu každý sedmý rok neobdělávat půdu a o to, co na ní vyrostlo, se podělit s chudými. Po sedmi sedmiletých obdobích, tedy každý padesátý rok, má být vyhlášeno milostivé léto, kdy mají být otroci izraelského původu propuštěni, a má jim být navrácen majetek, o který přišli. I mimo prostředí biblického Izraele označuje „milostivé léto“ v obecném smyslu především odpuštění dluhů a propuštění otroků. Přestože

toto slovní spojení má jednoznačně biblický původ, v přeneseném významu se používá dodnes i mimo náboženské prostředí.

V roce 1873 napsal evangelický farář Ludvík Bohumil Kašpar (1837-1901), který přispíval i do slavného Ottova slovníku naučného, krásný text „Ó přijdiž, přijdiž léto Páně“ k melodii ruského skladatele a autora liturgické hudby (řada jeho skladeb je mj. v „Agendě království pruského“ z roku 1829) Dimitrije Štěpanoviče Bortnjanského (1751-1825). Tuto píseň máme v našem Evangelickém zpěvníku zařazenu pod číslem 381. Když se nad textem písně zamyslím, říkám si, že jej Ludvík Bohumil Kašpar mohl napsat i dnes. Dovolím si ocitovat pouze první a poslední sloku, které mi promlouvají ze srdce:

„Ó přijdiž, přijdiž, léto Páně, ty odedávna slíbené, ať vzkvetou zase širé pláně té naší vlasti milené, a role, jež tak zpleněná je, se zaskví pestrou krásou máje.

Ó dej, ať v Tebe vkořenění jsme jedno tělo, jeden duch, Tvou láskou v jedno zapojení se v lásce vinem k druhu druh, až věčné, jasné, beze stínu, nám vzejde léto ve Tvém klínu.“

Daniel Heller

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 1. 12. 2016 v 19:00

Náležitosti spojené s příchodem br. faráře Pavla Rumla

- instalaci provede br. P. Firbas 19. 2. 2017 od 15:00, pozvat všechny bývalé dejvické faráře
- schváleno zachovat 100% úvazek sborové sestry do 30. 6. 2017, pak rozhodneme jak dál

Středisko Diakonie Praha

- br. Sýkora informoval o průběhu a náplni schůzky SRD se zástupci DRS a obou sborů 22. 11. 2016: br. Kocanda odstoupil z výběrového řízení na ředitele střediska, dosavadní ředitelé budou vyzváni, aby zůstali na svých pozicích až do konce roku 2017
- sloučení středisek Praha a Zvonek nastane 1. 1. 2018, k obsazení ředitele nového střediska bude vypsáno nové výběrové řízení za účasti DRS a partnerských sborů.

6. Informace z konventu

- stále se hledá seniorátní farář pro mládež
- diskuse o návrhu na nový výpočet repartic v rámci pražského seniorátu (má se více zohlednit hospodářská síla sborů - bytové domy apod.) a o charakteru

vzájemné solidarity sborů

7. Finanční záležitosti:

- sbírky v listopadu - na Haiti celkem odesláno 9 650,- Kč, adventní seniorátní sbírka 3 671,- Kč
- od 4. 12. bude probíhat sbírka na dárky pro děti
- 25. 12. je tradiční sbírka na bohoslovce a vikariát
- br. Mašek rozešle e-mailem k připomínce návrh tarifů za poskytování sborových místností na akce členů sboru i dalším zájemcům na úhradu s tím spojených nákladů

8. Hospodářské záležitosti

- po provedené výměně vložek do zámků je třeba vrátit staré klíče sborové sestře
- poděkování Marii Susové za výrobu adventního věnce, vánoční stromek opatří Petr Hejl

Další úkoly

- trvající: hledáme dalšího pokladníka a nové členy do křesťanské služby
- uspořádání sborového archivu by mohla provést s. Hřebíčková ve spolupráci s J. Maškem, je potřeba objednat zaškolení - ústřední archiv ČCE na UCK bude kontaktovat s. Študentová, objednáno
- na tříletý kurs Pražského seniorátu „Základy evangelické teologie“ se lze hlásit až do konce roku.
- přebrat Evangelické zpěvníky a poškozené nahradit novými - J. Mašek

Z došlé pošty a různé

- br. farář se účastní ekumenické snídaň pro kazatele z Prahy 6 ve sboru CB 13. 12.
- br. farář kontaktoval rodiče mladších dětí ohledně biblické hodiny
- příští rok začne konfirmační cvičení, je třeba provést kontrolu, abychom na někoho nezapomněli - v příštím roce zavedeme sborový „rozvrh hodin“ - připraví M. Študentová a J. Mašek
- návrh na zvýraznění hudebního doprovodu při vstupu faráře do modlitebny

2 x 60

Rozhovor mezi Martinou Študentovou a Pavlem Rumlem u příležitosti jejich významného prosincového životního jubilea:

Martino, na co ráda vzpomínáš a na co se ráda těšíš???

Narodila jsem se do velké rodiny, kde bylo pořádně veselo. Mnozí z mých čtyř

výrazně starších bratrů už měli v době mého poznávání světa přítelkyně, pak se ženili, rodily se jim děti jen o trochu mladší, než jsem byla já. Do toho plný dům návštěv v jakoukoli dobu a protože se na televizi neřídalo a počítače neexistovaly, tak jsme se museli zabavit sami. Pak jsem se sama vdala, doba velkého budování rodiny i rodinného sídla původně plného nájemníků. A zase spousta přátel. Takže když chci, mám krásných vzpomínek několik plných pytlů.

Na co se těším? Asi se těším na to, co mě baví. Baví mě pozorovat vnoučata, jak rostou, baví mě hledat nové cesty, baví mě objevovat nové příběhy skryté v historii, baví mě stát v úžasu před Hospodinovým dílem...

Milý Pavle, je něco, nějaký pocit nebo přesvědčení..., které se Tě již od mládí drží, když vstoupíš do kostela?

Při vstupu do kteréhokoli kostela od „života matky mé“ ve mně žije jediný pocit, emoce, přesvědčení, poznání, stav mysli, ducha, srdce i břicha, jasné rozpoznání, že jsem doma. Amen.

(Pro dítě z fary byl prostor kostela přirozenou součástí každodenního života. V létě byl v modlitebně - kdy byly bohoslužby v kostele - pingpongový stůl. V zimě sloužila kostelní věž za měřítko, jak vysoko se dá vyhodit sněhovou koulí. Žádný jiný alternativní metr v celé vesnici nebyl. Na jaře sloužila kostelová půda jako ornitologická pozorovatelná všeho možného ptactva, které se tam klubalo na svět. V jiném kostele se daly hrát na koberci uprostřed mezi lavicemi kuželky - kam se hrabou dnešní moderní bowlingové dráhy. Pak k těmto jedinečným zážitkům přibývaly další, podobně „nábožné“ - konfirmace, svatba, křty dětí. A pak ta služba z druhé strany stolu Páně. Vždycky - během zpívání - s pohledem na lidi, jak zaníceně zpívají. Chodím do kostela rád. Poslední mou návštěvou by tam měl být můj funus. Je krásné, mít domov.)

Milí přátelé, zveme vás všechny na silvestrovské posezení do sboru, kde vám lehce dáme nahlédnout do našich uplynulých 60ti let. A v neděli 29. ledna 2017 v 15.00 proběhne ve sboru benefiční koncert s naším milým Tomášem Najbrtem. Výtěžek koncertu bude odevzdán Cestě domů. **Cesta domů poskytuje odbornou péči umírajícím dospělým i dětem a jejich blízkým, kteří o ně pečují.** Zároveň se snaží přispívat ke společenským a legislativním změnám, které umožní zlepšení péče o umírající lidi v naší zemi.

Marta Študentová a Pavel Ruml

Novoroční příběh

Milé sestry a bratři, ráda bych se s vámi podělila o příběh, který se mi stal v prvním dni roku 2016. Večer na Silvestra jsem jela na otočku na Šumavu za spolužačkou z VŠ, strávila s ní a její rodinou Silvestra v jejím rodišti v Kašperských Horách a 1. 1. jela prvním autobusem a dvěma vlaky zase do Prahy. Taková cesta jevila se mé rodině i kamarádce poněkud šílená, vždyť to přece nemá žádný smysl, cestovat někam téměř 5 hodin, pak tam pobýt jen o málo déle a jet zase zpět. Ale slíbila jsem dorazit na Šumavu, tak jsem to navzdory objektivním překážkám udělala. Cesta zpět probíhala standardně, pasažerů ani moc, ani málo, pospávali, mladší měli na uších sluchátka. Ve vlaku z Plzně do Prahy přerušily tento poklid šokující zvuky. Ohlédla jsem se a pán, který seděl přes uličku dvě sedadla za mnou, plakal. I když „plakal“ je slabý výraz pro jeho zoufalství. Seděl, zavřené oči, ponořený sám do sebe, na uších sluchátka a co chvíli vyrazil strašný vzlyk, až kvílení. Je děsivé vidět takto plakat muže. Bylo patrné, že se to snaží zadržet, ale vždycky znovu ho to přemohlo. Co dělat v takové situaci. Bylo to hrozné i trapné zároveň. Lidé se dívali před sebe a dělali, že nic neslyší, mnozí nejspíš z bezradnosti, kterou jsem prožívala i já. Nakonec jsem přece jen sebrala odvalu, přisedla k němu a zeptala se, zda mu nemůžu nějak pomoci. Sundal si z uší sluchátka, omlouval se, že vyrušuje a řekl, že je to dobré. Poděkoval mi za účast. Sedla jsem si zpět na své místo a pán přestal plakat. Ale mně se nezdálo, že jsem udělala dost. Znovu jsem si k němu přisedla a s omluvou se zeptala, zda mi nechce říct, co se mu stalo, že nebažím po cizím neštěstí, ale že sdělením se člověku často uleví.

Pán pocházel z židovské rodiny, která byla vyhlazena nacisty. Vyrostl u pěstounů, s tvrdou macechou, která jej bila, ponižovala a upřednostňovala vlastní děti, vděčí jí však za to, že se ho ujala a vychovala ho. Říkal, že pláče proto, že jede od ní, má k ní má úctu, ale nemiluje ji jako matku, nic k ní necítí. To si velmi vyčítal a proto plakal. Nemluvil o ní s nenávisť, spíš s velkou lítostí. Odpověděla jsem mu, že není žádný hřích, nemiluje-li ženu, která se k němu nechovala jako matka. Tím, že vám nedala lásku, ji ve vás vůči sobě ani nevbudila. Láska se nedá přikázat. Odpusťte jí i sobě a už od ní nic nečekejte. Ona je ve vysokém věku, kdy člověk už jen těžko mění své postoje. Ale je tolik lidí na světě, kteří vás mohou milovat. Vy ji navštěvujete, podporujete v jejím stáří a chováte se k ní s úctou. Nevyčítejte si něco, co není vaše vina.

Chvíli jsme o tom mluvili a zdálo se, že se mu ulevilo. Dali jsme se do řeči o tom, co děláme a odkud pocházíme. Vlastní rodinu neměl, ale ptal se mě na moji a zajímalo ho, proč jsem se dala pokřtít až v šedesáti letech. Snažila jsem se

mu vysvětlit, co pro mě znamená Bůh, Kristus, co výklad Bible v kázáních, mluvila jsem o vstřícnosti bratrů a sester ve sboru. Naslouchal, ptal se. Vytáhl fotografie mrtvých příbuzných, které našel s pomocí židovské obce a k nelibosti své nevlastní matky. Zaujatě mi je ukazoval: „...to je můj strýc ten a ten, prastrýc, prateta ta a ta...“ Radoval se, když se mi zdálo, že jsem někde našla podobu a časem se téměř rozveselil. Byl vděčný, že jsem si k němu přisedla a zajímalo ho, proč jsem to udělala.

Protože jste to potřeboval. A ještě z jednoho důvodu. Kdysi jsem stála ve frontě v informačním středisku Dopravních podniků v Praze a byla svědkem toho, jak mladý kluk telefonuje přátelům, loučí se s nimi navždy a píše poslední dopisy. Měl je nacpané v zadních kapsách u džín a na úředním pultíku v čekárně horečně čmáral další. Do toho vytáčel čísla a naléhavě telefonoval, pozdravoval různé kamarády a sháněl adresy dalších. Nedělal to jako divadlo, prostě mu bylo jedno kde je a kdo ho právě poslouchá, to co chtěl udělat bylo daleko důležitější než svět kolem, o kterém nejspíš neměl valné mínění. A já jsem viděla o co jde a nic jsem neudělala. Stačilo jen přijít a zeptat se ho, věnovat mu chvíli. Tak velmi jsem to chtěla udělat, ale nenašla jsem odvalu. Přišlo mi hloupé se vnučovát a bála jsem se, že mě odbude. I ostatní stáli a mlčeli. Dodnes ho vidím před sebou. Odrbaného štrapatého kluka v černých džínách. Nikdy jsem si neodpustila, že jsem mu nepomohla. Proto jsem si k vám přisedla, nechtěla jsem tu chybu znovu zopakovat. „A myslíte, že to opravdu chtěl udělat? A že to opravdu udělal? Nezdálo se vám to jen?“ Ptal se naléhavě můj spolecestující.

Nevím jestli to udělal, ale vím že se k tomu chystal. Prostě to vím. To je můj rest, i proto jsem dnes našla odvalu vás oslovit. To vysvětlení se mu líbilo. Napsal si moji mailovou adresu a když jsem v Praze vystupovala, uvedl mě před osazenstvem celého vagónu do rozpaků nadšeným zvoláním „Děkuji, moje utěšitelko!“ Už jsme o sobě neslyšeli, ale vím, že jeden na druhého nezapomeneme.

Člověk nemůže odčinit chyby, které udělá, ale může je zkusit neudělat příště znovu. Pokud k tomu dostane příležitost. Jela jsem domů a cítila blízkost Boží vůle. Jako by se stal zázrak. Jako by všední život a běžné věci na okamžik nabyly ostrých kontur a jasného smyslu. S radostí a nesmírným vděkem jsem děkovala Bohu za tu šanci. I za to, že jsem ji tentokrát nepromarnila.

Šárka Skaláková

Kdo byla Hebe Kohlbrugge

V pondělí 12. prosince jsem vybírala dárek pro kamarádku a sáhla jsem po

knížce „Dvakrát dvě je pět“ od Hebe Kohlbrugge. Četla jsem ji už před několika lety, ale znovu jsem jí listovala a začetla se do ní. A následujícího dne přišla smutná zpráva: „*V noci z 12. na 13. prosince zemřela Hebe Kohlbrugge. Několik dní už ležela v nemocnici kvůli slabostem srdce. Zemřela v tichosti a v míru. ...*“

Kdo byla Hebe Kohlbrugge? Bez nadsázky lze říci, že byla velkým Božím darem protestantům nizozemským, německým, českým, rumunským. Narodila se v Utrechtu 8. dubna 1914, vystudovala teologii, za války se zapojila do odboje, byla zatčena, prošla koncentračním táborem v Ravensbrücku. Živě se zajímala o protestantské církve v západním i východním Německu, v Československu, Rumunsku. Působila v Křesťanské mírové konferenci (KMK), ale nahlížela za její kulisy, cestovala po zemi, setkávala se s lidmi neoficiálně.

V roce 1991 jí byl udělen čestný doktorát Karlovy univerzity. Děkan ETF Jakub S. Trojan tehdy zdůvodnil žádost o udělení doktorátu zhruba těmito slovy: „*Hebe Kohlbruggová se pokoušela bořit bariéry, které režim vystavěl, a udržovat rozhovor mezi teology a filosofy z Východu a Západu. Činila tak s mimořádným zápalem, a tak se díky ní mnozí z nás dozvídali, o čem se přemýšlí na Západě, mnozí akademici na Západě se zas díky ní dozvídali o našich otázkách a problémech. Kromě těchto neoficiálních setkání organizovala také oficiální kontakty, totiž zprostředkovávala studium v Praze, a to zejména studentům bohosloví. Tím vším ukazovala, jak je pro ni důležité, aby navzdory hranicím probíhal mezi námi dialog, a právě tato její práce je pro mne hlavním důvodem, proč navrhuji udělení čestného doktorátu. pochopila, že jedním z nejdůležitějších aspektů našeho lidství je rozhovor a sdílení, jímž se navzájem obdarováváme. Jen jasné, kritické, nekompromisní slovo je s to prolomit všechna klišé, má za základ pravdu a vytváří skutečnost. Je možno mít naději, že toto slovo a tento dialog přispívají k obnově Evropy, tak jako nám v našich temných letech pomáhaly zachovat si pevnost.*“ (str. 273 Dvakrát dvě je pět)

Knihu pamětí „Dvakrát dvě je pět“ vydala Hebe Kohlbrugge v roce 2002. Již název vypovídá o nevypočitatelnosti jejího života. Knížka vyšla v českém překladu Moniky Žárské u Emanu v roce 2011. A je stále ještě k dostání a stojí za přečtení. Vždyť otázky a rozhodování, která prožívala třeba v třicátých letech, jsou aktuální i dnes.

„*I v semináři jsem už získala zkušenosti s nacistickým Německem. V Burckardtově domě se také museli bolestně rozhodovat. Například se o svátcích vyvěšovaly vlajky: vlajka s hákovým křížem byla symbolem nacionálního socialismu. Mohla vlajka s hákovým křížem vlát na budově, v níž zaznívalo jméno Ježíše Krista? Čtyřem z nás se zdálo, že to tak nejde. Vyšplhaly jsme nahoru a vlajku sundaly. Velké zděšení ve vedení semináře. Nebyli to žádní nacisté nebo*

„Němečtí křesťané“, ale nevyvážovat vlajku by znamenalo konec semináře a – což bylo ještě daleko horší – konec práce s děvčaty, která probíhala v téže budově a byla úzce spojena se seminářem. Nezlobili se na nás, ale vlajka na střeše zas rychle zavlála.

Bylo to správné? Smí se, musí se režimu o trošku ustupovat kvůli křesťanské práci s mládeží? Je to otázka, kterou jsme si tím či oním způsobem kladli stále znovu: smíme zabránit něčemu velmi zlému tím, že podáme prst, potom dva a potom celou ruku...? Smí se to.. ?“ (str. 21 Dvakrát dvě je pět)

Anna Hejlová

Jubilanti v lednu

Miroslava KRÁLOVÁ 95 let Eva ŠAFRÁNKOVÁ 80 let
Milada ŠINDLEROVÁ 94 let

Vyprošujeme našim jubilantům Boží požehnání a přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal.

Společné prohlášení luteránů a katolíků

Synodní rada Českobratrské církve evangelické, jako členská církev Světového luterského svazu, vítá a vděčně přijímá společné prohlášení římských katolíků a luteránů z 31. října 2016. Vyzýváme místní sbory a farnosti, aby se jím nechaly inspirovat k setkáváním a tvořivé spolupráci.

V našem českém kontextu vidíme souvislost s ekumenickými rozhovory a bohoslužbou smíření z jubilejního husovského roku. Chceme v cestě vzájemného poznávání, vyznávání vin a sblížování našich církví pokračovat.

Text společného prohlášení:

„Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.“ (Jan 15,4)

S vděčnými srdci

Tímto společným prohlášením vyjadřujeme radostné uznání Bohu za tento okamžik společné modlitby v katedrále v Lundu, kterou zahajujeme rok, v němž si připomeneme 500. výročí reformace. Padesát let stálého a plodného ekumenického dialogu mezi katolíky a luterány nám pomohlo překonat mnohé rozdíly a prohloubit vzájemné porozumění a důvěru. Zároveň jsme se znovu sblížili prostřednictvím společné služby bližnímu, často v situacích utrpení a pronásledování. Díky dialogu a sdílenému svědectví už si nejsme cizí. Naučili

jsme se, že to, co nás sjednocuje, je větší než to, co nás rozděluje.

Od konfliktu ke společenství

Jsme hluboce vděční za duchovní a teologické dary obdržené skrze reformaci, zároveň vyznáváme a litujeme před Kristem skutečnosti, že luteráni a katolíci zranili viditelnou jednotu církve. Teologické rozdíly provázely předsudky a konflikty a náboženství bylo účelově využíváno k politickým cílům. Naše společná víra v Ježíše Krista a náš křest od nás vyžadují každodenní konverzi, kterou se zříkáme historických sporů a konfliktů, které ztěžují službu smíření. Minulost nelze změnit; způsob, jakým se k ní vztahujeme, však transformovat jde. Modlíme se za uzdravení našich ran a vzpomínek, které zatemňují pohled jedněch na druhé. Jednoznačně odmítáme každou minulou i současnou nenávisť a násilí, zejména to, které je páčáno ve jménu náboženství. Dnes nasloucháme Božímu přikázání odložit stranou všechny konflikty. Uznáváme, že jsme osvobozeni milostí, abychom mířili ke společenství, ke kterému nás Bůh neustále volá.

Náš závazek společného svědectví

Spolu s tím, jak se vzdalujeme tíživým epizodám naší historie, se zavazujeme společně dosvědčovat milost Božího milosrdenství, zjeveného v ukřižovaném a vzkříšeném Kristu. Uvědomujeme si, že naše vzájemné vztahy mají dopad na naše svědectví evangelium, zavazujeme se k dalšímu růstu ve společenství zakořeněném ve křtu, a snažíme se odstranit zbývající překážky, které nám brání v dosažení plné jednoty. Kristus si přeje, abychom byli jedno, aby svět mohl uvěřit (srov. Jan 17,23).

Mnozí naši členové touží po společném vysluhování eucharistie jako po konkrétním vyjádření plné jednoty. Rozumíme bolesti těch, kteří sdílejí celý svůj život, ale vykupující přítomnost Boha v eucharistické hostině sdílet nemohou. Jsme si vědomi své společné pastorační odpovědnosti vyjít vstříc duchovní žízni a hladu našeho lidu po jednotě v Kristu. Přejeme si, aby se tato rána v Kristově těle zahojila. To je cílem našich ekumenických snah, ve kterých si přejeme pokračovat také obnovením našeho závazku k teologickému dialogu.

Prosíme Boha, aby katolíci a luteráni dovedli společně dosvědčovat evangelium Ježíše Krista, zvali lidstvo k naslouchání a přijímání dobré zvěsti o vykupitelském božím díle. Prosíme Hospodina o inspiraci, povzbuzení a sílu, abychom mohli společně sloužit, bránit lidskou důstojnost a práva, zejména práva chudých, pracovat pro spravedlnost a odmítat všechny formy násilí. Bůh nás volá, abychom byli nablízku těm, kdo touží po důstojnosti, spravedlnosti, pokoji a smíření. Zejména dnes pozvedáme svoje hlasy, aby skončilo násilí

a extremismus, kterými bylo postiženo tolik zemí a společenství, bezpočet bratří a sester v Kristu. Vybízíme luterány a katolíky, aby se společně zasazovali o to, aby cizinci byli vítáni, aby pomáhali těm, kdo byli nuceni uprchnout kvůli válce a pronásledování, a bránili práva uprchlíků a žadatelů o azyl.

Více než kdy dříve si uvědomujeme, že naše společná služba ve světě musí zahrnovat celé Boží stvoření, které trpí vykořisťováním a důsledky nenasytné chtivosti. Uznáváme právo budoucích generací těšit se z neumenšeného potenciálu a krásy světa, který je Božím dílem. Modlíme se za takovou proměnu srdcí a myslí, která by vedla k laskavé a odpovědné péči o stvoření.

Jedni v Kristu

Při této nadějně příležitosti vyjadřujeme svoji vděčnost bratřím a sestrám z různých světových křesťanských společenství a sdružení, kteří jsou zde přítomni a připojují se k naší modlitbě. Znovu se hlásíme k našemu závazku nahrazovat vzájemný konflikt společenství; činíme tak jako údy jednoho Kristova Těla, k němuž ve křtu náležíme. Zveme naše ekumenické druhy, aby nám naše závazky připomínali a povzbuzovali nás. Prosíme je, aby se za nás nadále modlili, šli s námi a podporovali nás, abychom závazky, které jsme dnes modlitbou vyjádřili, svým životem dosvědčovali.

Výzva katolíkům a luteránům celého světa

Povzbuzujeme všechny luterské i katolické farnosti a sbory k odvaze a kreativité, radosti a naději v jejich závazku pokračovat v této velké pouti, která se před námi rozprostírá. Spíše než minulé konflikty ať nás boží dar vzájemné jednoty vede ke spolupráci a prohlubování naší solidarity. Vírou v Krista, společnými modlitbami, vzájemným nasloucháním a zakoušením Kristovy lásky ve vztazích se my, katolíci a luteráni, otevřeme moci Trojjediného Boha. Zakořenění v Kristu, svědectvím o něm obnovme naše rozhodnutí být věrnými hlasateli nekonečné lásky Boží k celému lidstvu.

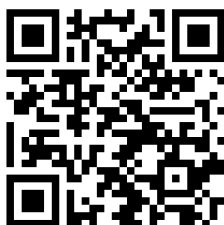
Předseda Světové luterské federace, Reverend Mounib Younan, a papež František,
v luterské katedrále v Lundu, 31. října 2016.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 1. 2017.

Únorové číslo vyjde asi 29. 1. 2017

Kalendář na leden 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 1. s VP 8. 1. 15. 1. 22. 1. 29. 1.	Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Ruml Petr Gallus Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	5. 1. a 19. 1. v 17 hod., Suchdol – každý pátek 14 hodin	
Mládež a dorost	Nedodáno, bude na webu a v ohláškách	
x-cátníci	Nedodáno, bude na webu a v ohláškách	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	Porada 8. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	12. 1. v 9:30, vzpomínání Pavla Proska	
Hodina pohybu	Nedodáno, bude na webu a v ohláškách	
Setkání s hostem	26. 1. Matěj Novák, potomek zakladatelů firmy KOH-I-NOOR, změna programu vyhrazena	
Staršovstvo	5. 1. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
 Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce:
 Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
 tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
 Adresa sboru:
 Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)
 tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010